

Krig har inget bäst före datum

Den gamla skolan i Basra hade förmodligen blivit utsatt för en direkträff av en granat från ett jaktplan. Den var fullständigt urblåst och påminde mest om en rykande ruin. Några väggar här och där stod ännu upp, men mest bestod byggnaden numera av tegelhögar, gruskratrar och en massa bråte överallt.

Det skulle bara bli en enkel rekognosceringstur, trodde jag. Skolan skulle rensas från eventuella krypskyttar, och jag hade rört mig försiktigt där inne, gått nedhukad för att vara en så liten skottavla som möjligt, förflyttat mig mellan de nakna murstockarna och resterna av väggarna och gjort allt enligt soldatinstruktionen. Men faran kom inte från någon krypskytt. Istället fanns den nedgrävd bland sten och grus på marken, och inte lätt att se eftersom det redan hade blivit sen eftermiddag och skymningsljus. Precis när jag rundade hörnet till ett större rum, kanske en föreläsningssal, hörde jag knäppet när trampminan apterades. Sen minns jag bara ett vitt sken, att lungorna klämdes ihop av tryckvågen och att det dånade i öronen. Sen slöt sig mörkret om mig.

Jag kom sakta till medvetande, och blev varse en skärande smärta i ryggen, samt en pulserande smärta i ena benet och runt magen. Jag låg på rygg bland tegel och sten, och det gjorde fasansfullt ont.

Åh mamma! Jag kommer ihåg hur du såg på mig när jag åkte, en blandning av stolthet och förtvivlan. Du kramade mig hårt och snyftade i mitt öra, och jag kan ännu känna den där karakteristiska blommiga doften av dig.

För varje andetag var det något som bubblade bak i ryggen, och jag försökte lindra smärtan genom att dra korta andetag. Mitt högra ben var avslitet vid knäet, och jag försökte nödtorftigt lägga ett avsnörande förband med min halsduk, för att hejda blodflödet. Jag drog åt så hårt jag kunde och lutade mig tillbaka. Den ena handen höll jag över magen och underlivet, väl medveten om att splitter hade trasat sönder det mesta, och även om det inte tjänade mycket till kändes det av någon anledning viktigt att hålla tarmpaketet på plats inne i mig. Jag vågade knappast titta nedåt magen, men kände ändå vad de kladdiga och blodiga resterna var för något. Jag rös, en våg av äckel vällde upp i min mun och jag snyftade lågt, jämrade mig medan jag försökte andas lite lugnare.

Jag var så stolt, vi skulle ju tjäna vårt land sa man, och vi vinkade frenetiskt och med glada ansikten från lastbilen när vi åkte. Pappa fotograferade oss så mycket att det nästan blev pinsamt inför mina kamrater, och lillebror sprang med lastbilen så länge han orkade.

Ja, vad fan skulle vi kunna åstadkomma egentligen? Rena inbördeskriget var det, och inte alls att uppnå den där freden man hade pratat om. Politiker bestämmer vilka som är vän eller fiende, men sen är det alltid den lilla människan som ska göra grovjobbet, segra, förlora, offra sig, lida och dö.

En brännande smärta i magtrakten sprider sig uppåt halsen och nedåt underlivet. "Hur ska jag kunna ta mig härifrån? Allt hänger på att någon patrull hittar mig och snabbt hittar ett sjukhus". Andningen kommer stötvis nu, och det är en kamp för varje andetag. "Ska jag skjuta i luften för att påkalla uppmärksamhet eller bara ligga kvar?" tänker jag lite förvirrat.

När vi fick vårt senaste uppdrag var ett högre befäl närvarande vid uppställningen, och berömde oss. Han sa att vår sak var rättvis, och att man var väldigt stolt över oss där hemma. Det utfärdades också en varning att fienden var hänsynslös och brutal, och inte tog några fångar. Att det gällde att skjuta först, och inte visa någon tvekan. Vi lyssnade, och kände oss oöverbärande där vi stod i våra uniformer i snörräta led.

Och nu ligger jag här, en spillra av vad jag alldeles nyss var. Jag drar med den fria handen över ögonen, känner tårarna bränna och rinna i små strömmar över mitt dammiga ansikte, och ner mot mungiporna - jag kan inte motstå impulsen att slicka i mig tårarna, och de smakar salt, precis som vanligt.

Och jag som var bäst i vår klass i fotboll. Inför alla tjejer som fjäskade för mig, så länge sedan eller var det alldeles nyss. Ett ångeststråk drar över mitt bröst, jag inser ju att det är slutspelat nu. När jag blundar ser jag min kusin, märkt av kriget, han som kom hem likt ett paket men med en medalj runt halsen. Som haltade runt på kryckor och med ett ben. Till ett liv som invalid.

Plötsligt förnimmar jag en rörelse vid den motsatta kortsidan av den öppna platsen, räknat från det ställe där jag ligger. Jag skärper blicken, blundar en kort stund och försöker fokusera på en punkt vid sidan om det ställe där jag sett rörelsen, precis som vi blivit lärda för att öka mörkerseendet. Jag ser en skugga smyga ljudlöst fram, försiktigt sätter han ned fötterna framför sig och håller geväret i färdigställning. Min andning verkar ha upphört, jag stirrar bara framför mig, alldeles för rädd att ens röra mig. Det skiljer nu mindre än tio meter mellan oss. Jag ser hans ansikte i profil, en skarp näsa och bestämd haklinje, och alldeles mörkt hår som verkar lockigt och långt i nacken. Pulsens dunkar i huvudet på mig, och jag känner blodet pumpa ut mellan fingrarna jag håller över magen. Det är ingen tvekan - han tillhör de andra, motståndarna, de som inte skyr några medel, de där som bara vill se blod och mörda.

Kan man tänka bort någon så starkt att han försvinner? Om jag blundar en gång till kanske han är borta sen, eller så står det en av de våra där, kanske till och med en ambulansman?

Plötsligt vänder han sig om, och får syn på mig. Det är ingen tvekan om det, han rycker till och sänker sitt gevär så det pekar rakt mot min mage. Sakta avancerar han närmare det hörn där jag ligger, och blir till sist stående alldeles nedanför min fot. Han sätter sig på huk, och lyser med en ficklampa rakt i ansiktet på mig. Vid det här laget är jag alldeles utpumpad, och bryr mig knappast längre om vad som händer.

Han petar med bössmyningen vid min mage, och jag flämtar till av smärtan. Han muttrar något på sitt språk, jag förstår inte orden, men tycker ett av dem låter ungefär som "ambulans". Han reser sig upp, tar fram en walkie-talkie och pratar med upprörd röst i den. Jag förstår att han får några order över radion, och han avslutar samtalet. Jag betraktar hans ansikte, ser den mörka mustaschen, de pepparlika ögonen men även något som ser ut som skrattrynkor i hans ansikte. Han ser inte gammal ut, kanske är han i min egen ålder.

Ser knappt ens farlig ut, trots att jag vet att han är det.

Pappas brev ligger i den högra benfickan på byxorna. Där han skriver att alla där hemma är så stolta över mig, och räknar dagarna tills jag kan komma hem. Och att man vet att jag kommer att göra min plikt, och vara ett föredöme för mina andra kamrater. Han skriver att han ber varje morgon och kväll för att jag inte ska skadas, och att jag ska få komma välbehållen tillbaka.

Jag slits mellan vad jag vill och vad jag måste, det som är jag och det som vi har utbildats för. Jag får inte visa mig feg nu. Det är som det är, och jag kan inget göra utom det jag måste. De tar inga fångar, de dödar en långsamt och låter en plågas tills man dör. Vänliga gester är bara ytligheter, vad vill han ha i gengäld? Jag ser honom hänga geväret över axeln, och sedan ta fram ett paket cigaretter, som han bjuder på. Jag flämtar ett "nej", lite förvånad över hans beteende. Han lösgör fältflaskan med vatten från bältet och sträcker fram den mot mig. Jag tar emot det och dricker girigt. Känner vattnet rinna nedför halsen och ner i magen. Samtidigt bränner hela kroppen till i smärta. Men jag har inget val. Det måste göras nu.

Bättre en sista modig gärning än att dö långsamt. Tar jag med mig honom i döden är mitt liv ändå inte förspillt, får ändå en mening i det här satans kriget.

Jag tar med en kraftansträngning ut sprinten, släpper greppet försiktigt och räknar till två. Den äggformade granaten rullar nedför yttersidan på mitt ben och lägger sig till rätta precis mellan hans ben. Han följer den med blicken, och det tar bråkdelen av en sekund innan hans hjärna registrerar vad som är på väg att hända. Han står som fastfrusen i marken, men försöker ändå rycka fram sitt gevär för att ge mig ett skott.

Jag ser under ett svindlande kort ögonblick den amerikanske soldaten i ögonen. Blickarna möts, och vi vet just då att vi ska dö. Jag hinner ropa "Allah är stor", innan granaten exploderar.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten